శ్రీరాముడి పెళ్ళి

ఆనాటి అనాచ్ఛాదితమైన విభ్రాంతి తాలూకు అయోమయావస్థ నుండి ఇంకా చైతన్యం జనించలేదు. కొన్ని వందల హృదయాల అశాంతికి రూపకల్పన చేసిన వ్యక్తి ఆవేశం తాలూకు ధైర్యం యింకా జారిపోలేదు.

నమ్మలేని నిజంతో స్పృహ కోల్పోయిన ఆమె అంతరాత్మ జ్ఞాపకశక్తిని మాత్రం యింకా కోల్పోలేదు.

* * *

"ఇంకా ఎప్పుడక్కా – దేవుడి పెళ్ళి?"

"అదుగో మొదలెడ్తున్నట్లున్నారు."

"మనం వెళ్దామా?" ఆతృతగా అడుగుతున్న చెల్లెల్ని చిత్రంగా చూసింది సునీత.

"అక్కడకు మనం వెళ్ళేదేమిటి? పెళ్ళయ్యాక పెద్దిళ్ళకు దేవుడిని తీసుకొస్తారు."

"దేవుడు 'పెళ్ళి చేసుకుని మన ఆశీర్వాదం కొఱకు వస్తాడా? పైగా మనది పెద్ద ఇల్లు కనుక వస్తాడా?"

సరిత కంఠంలో ఆశ్చర్యం వెనుక లీలగా ఆవేదన.

శ్రీరామనవమికి అక్కగారి వూరికి వచ్చిన సరితకు మరో లోకానికి వచ్చినట్లుంది.

*　　　*　　　*

"అదుగో ట్రాక్టరొచ్చేసిందమ్మా" పదేళ్ళ అక్క కొడుకు సంబరంగా పరిగెట్టుకొచ్చాడు నిద్రకళ్ళను నులుము కుంటూ.

"ట్రాక్టరా? అదెందుకూ?" పన్నెండు గంటలవేళ దేవుడి ఊరేగింపు చూడడానికి ఆతృతగా ఎదురుచూస్తున్న సరిత ఆశ్చర్యంగా చూచింది.

"భలేదానివే పిన్నీ! మరి ట్రాక్టరు మీద డ్యాన్సులు చూడవూ, నువ్వు!"

"ట్రాక్టరుమీద డ్యాన్సు లేంటిరా పిచ్చి మొద్దూ!"

ఇక పిన్నికి జవాబు చెప్పడం తన తరం కాదన్నట్టు అమ్మవైపు బేలగా చూచాడు వాడు.

"ఏంటి సునీతక్కా! నువ్వూ ఎందుకు నవ్వుతున్నావ్!"

"ఏమీ లేదులే .... ఒరే బాబీ పిన్నిని తీసుకెళ్ళరా డ్యాన్సు చూస్తుంది ....!"

"నిజంగానా? నాకు చెప్పనేలేదే నువ్వు డ్యాన్సు ప్రోగ్రాం వుందనీ! ఏమిటి కూచిపూడా?"

మరలా నవ్వింది సునీత.

"చూద్దువు గాని లేవే! అంత ఆరాటపడ్తావెందుకు?"

హఠాత్తుగా బ్యాండుమేళం కాస్తా ఘోరమైన సినిమా పాటలోకి మారిపోయింది. ట్రాక్టరు స్టార్టయిన శబ్దంతాలూకు రణగొణ ధ్వని, ఎదురింటి గోడలమీద పదవిన్యాసంతాలూకు కదిలే నీడలు, - ఆ నీడలను ఆత్రంగా చూచే క్రీనీడలు. ట్రాక్టరు మెల్లిగా ఇంటిముందు ఆగింది. ఆ ట్రాక్టరు తొట్టిలో పదహారేళ్ళ పసిపిల్ల కదిలేందుకు చోటులేక అక్కడక్కడే గెంతుతోంది ఆ పిల్ల, ఆ ఒంపుల తాలూకు విన్యాసాలు, నేర్పిస్తే మంచి నాట్యగత్తె అయ్యే సూచనలున్నాయి. కానీ, ఆ పిల్లను ఈ జనం ఎదగనీరు. అదే ట్రాక్టరుమీద సంవత్సరానికో సారి ఆ ఇరుకైన స్థలంలో - 'సూదిలో దారం - సందులో బేరం' అంటూనో 'నా సొంపులన్నీ నీవే రా రా రా!' అంటూనో అతి జుగుప్సాకరంగా ఆ రాత్రంతా గెంతి ఓ వందో, రెండొందలో పట్టుకెళ్ళి రాత్రి నొప్పులు తగ్గడానికి నాటుసారా త్రాగి - జీవితమంతా అందులోనే మగ్గిపోవాల్సిందే.

"పోనీ....పోనీ ఓ చిన్న స్టేజీ ఏర్పరచి దానిమీద మంచి డాన్సులు చేయించకూడదూ? యిదేమసహ్యమక్కా!" యిక ఆ నాట్యం చూడలేక ఆ నాట్యకత్తె తాలూకు వివరాలు వినలేక అడిగింది.

"భలేదానివే! స్టేజీ కట్టి అక్కడ డాన్సులు చేయిస్తే - జనం అంతా అక్కడే పోగైపోరూ. దేవుని ఊరేగింపులో మరెవరుంటారు?"

ఆశ్చర్యంతో సరిత కళ్ళు పెద్దవయ్యాయి.

"దేవుని పెళ్ళికోసం ఇంత ఆర్భాటం చేస్తున్నారు. దేవుని పెళ్ళిలో ఎవ్వరూ వుండరూ? అంటే....అంటే కేవలం ఈ డ్యాన్సులు కొరకు మాత్రమే జనం భగవంతుడి చుట్టూ చేర్తారా? భగవంతుని పెళ్ళికి అతిథులే కొఱవవుతారా?"

"ఏంటో నువ్వు ప్రతిదానికీ విపరీతంగా ఆలోచిస్తావు. నీ కన్నలు పద్దెనిమిదేళ్లు వచ్చినా యిలాంటివేవీ యింతవరకు చూపించని అమ్మవాళ్ల ననాలి."

అక్క చెప్పేది విన్పించుకోవడంలేదు సరిత. ప్రక్కనే వున్న అరుగుమీద కూర్చొంటూ నిదానంగా అంది.

"పోనీ....పోనీ. యిదివరకు దేవదాసీలనే వాళ్ళుండేవారట. దేవుడి వూరేగింపుముందు భగవంతుని ఆహ్వానిస్తూనో, ఆరాధిస్తూనో భరతనాట్యం పెడ్తే ఈ ప్రజలలో భక్తిభావమన్నా కలుగును. ఇదేమిటి? యువకులను వెఱ్ఱెత్తించి వాళ్ల సంస్కారాన్ని కుదించడం కాకపోతే.... ఇలాటి నాట్యాలను మీరు ఆమోదిస్తున్నారంటె నాకు చిత్రంగా వుంది.

"నిజమే సరితా నేనూ నీతో ఏకీభవిస్తున్నాను."

ఉలిక్కిపడి వెనక్కు తిరిగి బావగార్ని చూచి తన వాచాలతకు క్షణం సిగ్గుపడిన సరిత వెంటనే తేరుకుంటూ అంది.

"అయితే బావగారూ! మీ ఉభయం రోజూ ఇలా జరుగుతుందేమిటి?"

నవ్వాడు కృష్ణమూర్తి.

"నువ్వు చిన్నపిల్లవు నీకు తెలియదు. ఉభయం మాదే అయినా-అనుభవం అందరిదీ-వాళ్లకు నచ్చిన ప్రోగ్రామ్ నేను ఏర్పాటు చేయకపోతే-నీకు అనుభవం లేదు సరితా! ఊరికి కళ వుండదు."

క్షణం ఆలోచిస్తూ వుండిపోయింది సరిత.

"కానీ బావా! మీలాటివాళ్ళయినా పురోగమించక పోతే ఎలా....ఎలా యీ సమాజం బాగుపడేది?"

"అంటే నీ ఉద్దేశం" ప్రక్కనే వున్న కుర్చీ లాక్కొని కూర్చొన్నారాయన.

"ఓపెన్‌గా చెప్పాలంటే బావా నాకివన్నీ నచ్చలేదు."

"ఇవన్నీ అంటున్నావు దేవుడి పెళ్ళి కూడానా!" ఆశ్చర్యంగా అడుగుతున్న భార్యను నవ్వుతూ వారించాడు కృష్ణమూర్తి.

"నువ్వాగు చెప్పనీ"

కాస్త తటపటాయిస్తూ అంది సరిత.

"అసలు దేముడికి పెళ్ళెందు కక్కా!"

"అవును! అసలే ఆయన ఏకపత్నీవ్రతుడు కూడాను" అప్పుడే వచ్చి కల్పించుకున్నాడు అక్క చిన్నమరిది శివమోహన్.

చురుగ్గా చూచింది సరిత.

"నీకు తమాషాగా వుందే!"

"నేను తమాషా ఏమన్నాను? పాపం రాముడికి మాటి మాటికీ పెళ్ళేమిటి?" అనే అంటున్నాను.

"నీతో నేను మాట్లాడ లేదు."

"నువ్వు నాతో మాట్లాడకపోయినా నువ్వు మాట్లాడిన విషయం. మాకు సంబంధించినది కనుక...." బూట్ల లేసులు సరిచేసుకుంటూ కళ్ళెత్తి కొంటెగా చూస్తున్నాడు.

"నీకు సంబంధించిన విషయమా!"

"కాదా! ఎంచక్కా ట్రాక్టరు డ్యాన్సులున్నాయి కదా! అని కాలేజీకి శెలవుపెట్టి మరీ వచ్చినవాళ్ళం - ఆ డ్యాన్సులు కాస్తా తీసెయ్యాలని మా అన్నగారికి నువ్వు అర్జీ పెట్టుకుంటే మరి మాకు కోపం రాదూ!" కోపంగా ఫోజు పెట్టడానికి అవస్థలు పడ్తున్న మరిదికేసి నవ్వుతూ చూసింది సుసిత.

"అలా చెప్పవయ్యా మరిదీ. ఇప్పుడీమె కొత్తపద్ధతులు పెట్టుందట అందుకాయన సపోర్టు ఒకటి"

"అయ్యగారూ!"

ఆ విశాలమైన మండువాలో నాగరికత తాలూకు సోఫాల్లో జ్ఞాపకాల రాపిడిలో నలుగుతూ అచేతనంగా కూర్చొన్న సరిత కృష్ణమూర్తితోపాటు వులిక్కిపడింది.

'ఏం రామయ్యా!'

'పోలీసు లొచ్చారు బాబూ!'

'ఆఁ వస్తున్నాను. కూర్చోమని చెప్పు.'

'ఆస్పత్రినుండి మనుషులు కూడా వచ్చినట్టున్నా రయ్యా.'

తను కూర్చొన్న స్థలంనుండి ఒక్క సెంటీమీటరు కూడా కదలలేనిదానిలా బిగుసుకుపోయిన సరిత లేచి, నిలబడ్డ బావగారివైపు బరువుగా కనురెప్ప లెత్తి చూచింది. అదే క్షణంలో అతనుకూడా మరదలివైపు ఓదార్పుగా చూచాడు.

"కాఫీ పంపించు"

అక్కడే గొణుగుతున్న భార్యతో అనేసి ఆయన వెళ్ళిపోయాడు.

"ఏమి జరుగుతుందో! ఏమి వినాల్సివస్తుందో"

"నే చెప్పే విన్నారా? నీకేం తెలియదు. నువ్వొత్త ఆడదానిలా ఆలోచిస్తావన్నారు. ఇప్పుడేమయింది?"

"అక్కా"

"కాదు మరీ! ఎంత చదువులు చదివినా పెద్దా చిన్నా ఎందుకు ఏర్పరిచారో ఎందుకు చెపున్నారో, కాస్త అర్థం చేసుకోవాలి." చేతిలో వున్న కాఫీపొడి డబ్బా విసురుగా వంట మనిషి కందించింది. సరిత మాట్లాడలేదు. ఆమె కళ్ళ నీళ్ళు చెంపలమీదగా జారిపోవడానికి సిద్ధంగా వున్నాయి.

"యిప్పుడేడిస్తే ఏం లాభం! నీ మూలంగా చూడు మా బావకెంత అప్రదిష్ట!"

"వదినా!" కొన్ని నిముషాల క్రితం ఆ వార్త విని టాక్సీలో వచ్చిన శివమోహన్ సునీతను వారించాడు.

కనురెప్పలెత్తి శివమోహన్ కళ్ళలోకి కొంత ఆసరా కోసం చూచి వెంటనే తల వంచుకుంది సరిత.

"అనండయ్యా! అప్పుడూ మీరంతా కలిసి నన్నే అన్నారు. ఇప్పుడూ అంటున్నారు కానీ నా మాట ఆనాడు మీరు వినుండుంటే యింత అనర్థం యీనాడు జరిగేదా!"

"అవును. అవును నిజం అక్కా" యిక నిగ్రహించుకోలేని సరిత వెక్కిళ్ళతో....శివమోహన్ చైతన్యం తెచ్చుకున్నాడు.

"చూడు .... చూడు సరితా యిప్పుడేమయిందనీ .... లే....లే .... లేచి మొహం కడుక్కుని రా. టాక్సీ అలాగే వుంది. వూరెళ్దాం రా."

వెక్కిళ్ళ మధ్యగా అంది సరిత "నేననుకోలేదు మోహన్ వీళ్ళింత మూర్ఖులని లేకపోతే....లేకపోతే బావను బలవంతం చేసేదాన్ని గాదు."

"నువ్వు చేసిందేమీ లేదు. మంచి చేయబోతే స్వీకరించని యీ మూఢులు గురించి నువ్వు బాధ అవసరం లేదులే."

ఆమె లేవలేదు. ఆమె లేస్తుందని క్షణం చూసిన శివమోహన్ చేతిలో పత్రిక పక్కన పెట్టి ఆమె భుజం

మీద సున్నితంగా ఎడమచేయి చుట్టి కుడిచేతిని ఆమె చేతికి ఆసరాగా యిచ్చి లేపాడు.

"నువ్వుండినా బాగుండేది. నా ఖర్మ కాబోలు. యీ సంవత్సరమే నువ్వు రాలేదు."

"ఛీ ఏమిటిలా బేలగా ఆలోచిస్తావ్ సరితా!....

నేనుంటేమటుకు నేనేం చేయగలిగేవాడిని. వాళ్ళ కొమ్మ వాళ్ళే నరుక్కుంటుంటే.... చెప్పు మనం వాళ్ళకు చేయగలిగేదేముంటుందంటావు ?"

వెఱ్ఱిగా చూస్తోంది సరిత.

"ఇంకెందుకు ఏడవడం. వెళ్లు వెళ్లు. పళ్లు తోముకురా టిఫిన్ తిందువుగాని." సునీత తొందరగా కోలుకుని పనిలోకి వెళ్ళిపోయింది.

"మోహన్! ఏమయ్యుంటుందంటావ్! వాడు.... వాడు...."

మోహన్ మాట్లాడలేదు. ఆమెను బలవంతంగా బాత్‌రూమ్‌వైపు నడిపించుకుని వెళ్ళాడు.

ముఖం కడుక్కుంటూ కడుక్కుంటూ ఆగిపోయింది సరిత.

ఆ రోజు .... ఆ రోజు .... తనా కోరిక కోరకుండా వుండుంటే .... కాలచక్రం వెనక్కి తిరిగి తనకా అవకాశం మరొక్కసారివ్వ గల్గితే....

ఆమె ముఖంమీద నుండి నీళ్ళు మెడ మీదుగా జారిపోతున్నాయి. ఆమె జ్ఞాపకాలు మనసు పొరలమీద దొర్లిపోతున్నాయి.

* * *

"అయితే....అయితే ఏమంటావయితే ఇంతకీ నువ్వు."

"చెప్పమంటావా? నువ్వు నవ్వకూడదు మరి" సంకోచంగా శివమోహన్ వైపు చూచింది సరిత.

"నవ్వొస్తే...."

"నువ్వుండు శివా! తనని మాట్లాడనీ... ఏమ్మా, దేముడి పెళ్ళి ఎలా చేస్తే బావుంటుందంటావ్!"

ఆమె కొన్ని నిముషాలు మాట్లాడ లేదు.

"అసలు యీ దేముడి పెళ్ళికి ఎంత ఖర్చవుతుంది బావా!"

"రెండు వేలు."

"రెండు వేలే!"

సరిత ఆశ్చర్యపోతుంటే శివమోహన్ ఆమెను అనుకరిస్తూ అన్నాడు.

"రెండు వేలే! ఏమ్మా! మనుషుల పెళ్ళికే వేలు వేలవుతుంటే పాపం ఆ మాత్రం దశరథ మహారాజు పుత్రుడు శ్రీరాముడు తన పెళ్ళికి ఖర్చు పెట్టుకోలేడూ!"

చురుగ్గా చూచింది సరిత.

"బావా! ఈ రోషం లేనివాళ్ళతో నాకేమి పనిగాని మీరు—"

"చెప్పమ్మా"

"రెండు వేలు ఖర్చుపెట్టి శ్రీరాముడి పెళ్ళి చేయక పోతే శ్రీరామనవమి రోజు శ్రీరాముడి ఆశీర్వాదంతో ఒక పేద వాళ్ళ పెళ్ళి జరిపించకూడదూ!"

"నిజమేనమ్మా!" కృష్ణారెడ్డి కాసేపు ఆగాడు. "కానీ సరితా! యీ కోలాహలమంతా పల్లెప్రజలకు ఏడాది కొకసారయినా కాస్త వికాసం కోసం. పట్నంలోలాగ వీళ్ళకు సరదాలంటూ ఎక్కువగా ఏమీ వుండవు. ఏడాది పొడవునా యీ నవమి కోసం ఎదురుచూసే జనం నిరాశపడ్తారేమో!"

"నిరాశపడకుండా మనం వాళ్ళ కోసం ఆ పెళ్ళి తర్వాత కొన్ని ప్రోగ్రామ్స్ ఏర్పాటు చేస్తాము. బాలనాగమ్మ నాటకానికి వెయ్యి రూపాయలు ఖర్చుపెట్టకుండా యీ వూరి యువకులంతా కలసి రిహార్సల్స్ చేసుకుని మంచి సాంఘిక ప్రయోజనాత్మకమైన నాటకం వెయ్యొచ్చు. యీ వూర్లో పదేళ్ళలోపు ఆడపిల్లలకు డాన్సు నేర్పించి.... ఆ పూచీ నేను తీసుకుంటాను వాళ్ళచేత డాన్సు వేయించొచ్చు. అక్క అన్నట్లు కేవలం టూరిక్షరు డ్యాన్సుల కోసమేగా ఈ జనం భగవంతుని పెళ్ళికి కొల్లలుగా వస్తున్నది .... ఆ రోజు యీ డ్రామా కోసం డ్యాన్సుల కోసం మనం చేయబోయే ఒక పేదపెళ్ళికి రాకపోతారా? అప్పుడు మీ పల్లెప్రజల సరదా తీర్తుంది. మీ రెండువేలు సార్థకమవుతాయి."

కృష్ణారెడ్డితోపాటు శివమోహన్ కూడా శ్రద్ధగా విన్నాడు.

సునీత మాట తిప్పింది.

"చాలు చాల్లే. శ్రీరాముడి పెళ్ళికి బదులు బీదవాళ్ళ పెళ్ళి చేస్తుందట. కొద్దిగా కూడా పాపం పుణ్యం లేదమ్మా యీ పిల్లకు."

'నువ్వు కాస్త నోరు మూసుకుంటావా?' అని ఆగి

"నిజమే....నిజమే ప్రయత్నించి చూద్దాం వచ్చే సంవత్సరం" కృష్ణారెడ్డి సాలోచనగా అన్నాడు.

బావగారి అంగీకారానికి ఆమె ముఖం వికసించింది.

ఆ ఆనందంతో తన తగువు మాట మర్చిపోయి మెరిసే కళ్ళతో శివమోహన్ వైపు చూస్తూ అంది.

"ఏం మోహన్! అయిడియా ఎలా వుంది?"

అతను ఏదో లోకంనుండి వచ్చినట్లు తృళ్ళిపడ్డాడు.

"ఆఁ....ఆ బాగనే వుంది. అమ్మాయిగారితోపాటే మా అందరికీ బడితపూజ తప్పదన్నమాట."

"నిన్ను అడగడం నా బుద్ధితక్కువ కాదూ?" సరిత చెంపలేసుకుంది.

"అవునవును మంచి చెప్పేవాళ్ళంతా బుద్ధిలేనివాళ్ళే.... నీతోపాటు ఆయన తాళం ఒకటి మతిలేకపోతే సరి. నలుగురు పెద్దలు ఏమంటారు?" అంది సునీత.

"నువ్వు కాస్త నోరు మూసుకుందూ!"

* * *

"ఆనాడు నా నోరు మూసారు యీ నాడు మూయండి ప్రజల నోరు నేను చూస్తాను" గొణుగుతూ వడ్డిస్తున్న సునీతను తప్పించుకుంటూ టిఫిన్ ప్లేట్ దగ్గరనుండి లేవబోతున్న సరితను వారించి తనూ ప్రక్కన కూర్చొని ఆ[illegible]త టిఫిన్

తినిపిస్తున్న శివమోహన్‌ను ఎంతో ఆత్మీయంగా చూస్తోంది సరిత.

అతని బలవంతం మీద టిఫిన్ ఆగి ఆగి తింటున్న ఆమెను ఆ రోజు జరిగిన సంఘటనలు వదలడంలేదు.

*   *   *

"మా పిల్లలేం భోగం పిల్లలు కాదు స్టేజీలెక్కి డ్యాన్సులు చేయడానికి."

పదేళ్ళ పిల్లలు డ్యాన్సులు చేస్తే భోగం పిల్లలవుతారా!

"ఒరే డ్రామా గీమా అన్నావంటే చంపేస్తాను జాగ్రత్త."

"అంకయ్య కూతురు పెళ్ళికి మీరంతా రావాలి." బొట్టుపెట్టి అడుగుతున్న సరితవైపు వింత మృగాన్ని చూచినట్లు చూచి

"ఆఁ వస్తానులే అమ్మా"

అనే తీరులో వాళ్ళ నిరసన కొట్టొచ్చినట్లు కన్పిస్తోంది. కొందరు ముసలాళ్ళు వుండబట్టలేక ముఖాన్నే అడిగేశారు.

"ఏం పిల్లా! శ్రీరాముడి పెళ్ళి లేదటగా యీ సంవత్సరం. అయినా యిదేం పోయేకాలం దాపురించిందీ...."

"అవ్వగారూ! శ్రీరాముడు యీ పెళ్ళికి తప్పకుండా సంతోషిస్తాడు ఆయన తన బిడ్డల పెళ్ళికి అసూయపడ్తాడా?"

"నువ్వూరుకోరాదా! ముసలిదానిపై మంచానపడ్డాక కూడా యావ పోలేదు!" అత్తగారిమీద కోడలి కసురులో సరితకు తగిలిన విసురు లేకపోలేదు.

అన్ని నిష్ఠూరాలను భరించిన సరిత - కృష్ణారెడ్డి - ఒక పేదపిల్ల పెండ్లి ఏర్పాట్లన్నీ ఘనంగానే చేసారు. పిల్ల షాదికి - పిల్లకు గుడ్డలు కొనిచ్చారు పేదలకు అన్నాలుకూడా ఏర్పాటు చేసారు. డ్యాన్సు ప్రోగ్రాం విఫలమయింది కానీ ఉత్సాహ మున్న కొందరు యువకులు డ్రామా మాత్రం వేయ బోతున్నారు.

నిరాశలనన్నిటినీ తట్టుకుని ఇంట్లో ప్రచ్ఛన్నయుద్ధానికి కూడా తలపడి ఎంతో ఉత్సాహంగా ఎదురు చూస్తున్న రోజు రానే వచ్చింది.

ఆ రోజు ఘోరమైన విషాదాన్ని మోసుకొచ్చింది. పెళ్ళిపీటల మీద పెళ్ళికొడుకు గుండెలనుండి పారిన రక్తంలో స్పృహతప్పి పడిపోయిన పెళ్ళికూతుర్ని మాత్రమే మిగిల్చింది

“దేవుడి పెళ్ళి కాదని వీడు పెళ్ళి చేసుకుంటాడా ?” ఇదీ అందరి దుగ్ధ - విచారమేమంటే గొప్పవాళ్ళ సరదాల సంగతి వదిలేసినా తమ గూడెంలో సంవత్సరాని కొకసు ఉద్ధరించబడబోతుంటే వాళ్లు - వాళ్ళూ ఈ హత్య చేసింది. ఈ హత్య చేసిన మనిషి ఒక్కడే అయినా ఆ హత్య వెనుక కుట్రదారులు చాలామంది.

“శ్రీరాముడి పెళ్ళి ప్రతి సంవత్సరం యిలా విఘ్న మయితే మనకు పుట్టగతులుంటాయా! వీరిగాడు మంచి పని చేసాడు” హత్యా స్థలంలోని మాటలివి.

* * *

"సునీతా".

ఒక్క ఉదుటున లేచి ఎంగిలి చేత్తోనే బావ కెదురెళ్ళింది సరిత.

"ఏమయింది....ఏమయింది బావా!"

"...........…"

"చెప్పు....చెప్పు బావా ఏమయింది!

"వాడు....వాడు...." తర్వాత బావ నోటివెంట రాబోయే వార్త కోసం ప్రాణాలు బిగబట్టుకుని, కనురెప్ప లార్పకుండా చూస్తోంది సరిత. బావ నోట తను కోరే శుభవార్త వస్తే చాలు.... ఈ జన్మకు చాలు. ఆమె అంతరాత్మ అల్లాడిపోతోంది.

"....చచ్చిపోయాడు."

"చచ్చిపోయాడా?"

ప్రాణం ఎగిరిపోతున్నట్లుంది. కాళ్ళకు పక్షవాతం వచ్చినట్లుంది. ఒకేసారి పది ఫెథిడిన్‌లు పొడిపించుకున్నట్లు కళ్లు మూసుకుపోతున్నాయి. ఆమె తూలిపోతోంది. కృష్ణారెడ్డి తనతో వచ్చినవాళ్ళతో మాట్లాడుతున్నాడు. అంతదూరాన నిలబడి నిశ్శబ్దంగా వాళ్ళ సంభాషణ వింటున్న శివమోహన్ ఒక్క అంగలో ఆమెను చేరి ఆమెను పట్టుకుని లోపలకు తీసుకెళ్ళాడు.

"మీరెళ్ళండి. నేనిప్పుడేవస్తాను." ఆతృతగా లోపలికొచ్చాడు కృష్ణారెడ్డి.

* * *

అప్పుడే కళ్ళు తెరచి అయోమయంగా చూస్తోంది సరిత.

"ఏమయిందమ్మా సరితా!....ఇప్పుడు బాగుందా!"

ఆమె ప్రక్కనే కూర్చొని, విచారంగా చూస్తున్న శివమోహన్ లేచి నిలబడ్డాడు.

"బావా....బావా నన్ను క్షమించకండి. నా పాపానికి పరిహారం....నేననుకోలేదు యిలా జరుగుతుందని. పాపం ఆ అమ్మాయి....కొత్త పెళ్ళికూతురు....నన్నేం చేసినా పాపం లేదు" .... అయోమయావస్థలో గొణుగుతోంది.

కృష్ణారెడ్డి ఆమె కోలుకునేవరకు ఆమెను మాట్లాడనిచ్చాడు. ఆ తర్వాత ఆమె అర్థం చేసుకోగలదనుకున్నాక మెల్లగా స్థిరంగా చెప్పాడు.

"ఒక అభ్యుదయం రావాలంటే దాని పాదాలముందు కొంత బలి జరిగి తీరాలి సరితా. అది యీ నాడు జరిగి పోయిందమ్మా."

"అంటే....అంటే...."

"వచ్చే సంవత్సరం కూడా ఇలాటి పెళ్ళే చేస్తాను. ఎవరడ్డు వస్తారో చూస్తాను. యిది నా డబ్బు నా స్వవిషయం."

"బావా!"

"అవునమ్మా....నా కోరికలన్నీ తీరితే నా కల ఫలిస్తే వచ్చే సంవత్సరం చేయబోయే పెళ్ళి మరలా యీ పిల్లదే అవుతుంది." ఆయన ఆవేశంతో ఆయాసపడుతున్నారు.

శివమోహన్, సరిత ఆయనకేసి ఆరాధనగా చూస్తున్నారు.

"పడుకోమ్మా సరితా! మనం చేయగలిగినదాని గురించి ఆలోచించాలి. జరిగిపోయినదానిగురించి తిరిగి రాని దానిగురించి ఆలోచించీ .... చూడు నీ మనసు పాడుచేసుకోకు. సరితకు కాఫీ ఇవ్వరా శివా!" అనేసి వాళ్ళిద్దరినీ ఏకాంతానికి వదిలేసి వెళ్ళిపోయాడు కృష్ణారెడ్డి.